hiret plura partia, ad darentur alij Ang. eiusdem spei cum Mo: sed im-
possibile e dari duos Angos eiusdem spei (siquidem non habent materiam, quae
e ad aequandum principium distinctionis numericae): ergo natura D. Michael. nec habet
nec habere potest plura partia. Haec tamen opinio Thomistarum nullo modo
nobis placere potest; et illam iam pridem Parysienses tribus arti-
culis damnarunt; et reliqui AA. communiter in scholis impugnant.

Est ergo 2a sententia affir. quam sequimur, et probatur ex definitione univ;
definitur n. ab Arist. illud, quod aptum natum est, esse in multis; ergo natura, quae
ubi se non habet plura partia (saltem possibilia) non potest esse univ. 2
In hoc distinguitur natura communis a singulari; quod singularis non potest
communicari multis: communis vero maxime: ergo implicat dari naturam communem, quae
non habeat plura partia, quibus possit communicari

Ad fundamentum 1ae sententiae. Negatur Min. Ad eius prob. Negatur Min. quia
illa opinio, quae asserit non dari duos Angelos eiusdem spei, est improbabilis,
et falso nititur fundamento. Sequeretur enim: non res distinguuntur numero per materiam tamen (alioquin
duae animae rationales cum non includant materiam, non distinguerentur numero, sed
specie; quod tamen est absurdum. sed et distingui possunt per suam metam;
prout ab alijs differunt.

Enodantur argumenta in contrarium.

Dicet tamen aliquis; Creator, sive deducatur ab actione creandi, sive
a relatione creatoris, est univ: et non habet unum tamen parte. ergo potest

dari

dari nō ulis, rū unius tm̄ partis. P̄r. Min. quia unus tm̄ datr̄ cre-
ator (nempe Deus): ḡo etc. D̄ris. d. Mai. ē ule rū pluriū
creatorū sptiv sumptorū. c. Mai., ē ule rū Dei, n̄. Mai. Dein. D.
Min. Nam creator incōi hēt plura partia (dequ contrapratū)
nempe plures creatores formatr. i. plures relationes creatoris
in concreto, q̄ fundant̄r inipso Deo; Ad prob. Min. d. Ans.
asso unū tm̄ dari creatorē, nempe Deum. C. io creator incōi
n̄ ē ule rū Dei, nec triū divinarū personarū; quia illæ n̄
sunt plures creatores, sed unus tm̄.): n̄ dari tm̄ unū creatorē
sptiv sumptū, sed plures, ut diximus, rū quoq. creator ē ule.

Instab. Ita se hēt hō incōi ad tres hūnites inconcreto
(supposito, quod divinitus ponerent̄r in una tm̄ subsistia), sicut
creatr̄ incōi ad duas, l. tres relatiōes creatoris inconcreto, ex
ıstentes in uno tm̄ subto, nempe in Deo. Sed hō in cōi n̄ eēt
ūis rū illarū hūnitatū inconcreto: ḡo neq. creator erit ulis rū
illarū triū relatiōnū creatoris in concreto. P̄r. Min. quia illæ
tres hūnites in concreto n̄ eēnt, nec dicerent̄r tres hōēs, (proindē
hō incōi n̄ heret inillis plura partia): ḡo neque tres rela-
tiones creatoris inconcreto, dicent̄r tres creatores. &c.

R̄ 1°. ex Cursu. N. Mai. Rō ē, quia concreta subs-
lia, (quale ē hō) dicunt de pr̄ti naām et subsistiam; dicentia

uo

il (quale e creator) n ita: sd tm dicunt de forti nam connotando subtu. At aut ut denti plura partia alicuius nõe cõis, totu eius sigñatu formale dẽt multiplicari: cu g in nro casu multiplicetr sigñatu forte ~~ho~~ creatoris: n ita u sigñatu forte hõis; n e mirum, si creator in proposito casu sit ule: n ita il hõ: sigt in illo casu darentr plures hões fortr supti: n darentr il plures hões matr supti. Ds. 2. c. Mai. Ad eius. prob. N. Ais. Rõ e quia probabilius e n solu concreta accidentia, sd e substãa (quale e hõ) dicere tm de forti nam; vn cu in illo casu multiplicaretr sigñatu forte hõis, siquidem darentr tres hũnitas inconcreto: plane darentr tres hões fortr supti, et conti hõ in cõi, foret ulis rõi illorz. Sicut creator e ule rõ triu creatorz fortr suptorz. ~

Art. Quart.

J. nã ulis debeat multiplicari in partibus.

Duplex e snã. i negatiua asserens nãm quae e in multis, ee ule, & in illis n multiplicetr. Pr. quia ule e, quod aptu e ee in multis: sd in hac definitõe, nulla fit mentio, qd ule debeat multiplicari insuis inferioribus: g n opus e ut nã multiplicetr in illis.

Confir. quia si Deus ponat unam albedinem in tribus lapidibus, albedo in eo erit utle rn illorum lapidum: et tn̄ n̄ multiplicabitur in illis, ut patet: g° ut nā sit utlis n° opus ē ut multiplicetur in inferioribus. Pr. Mai, quia albedo in eo casu praedicatur de multis albis: g° erit utle rn illorum.

Nihilominus opposita sn̄ia tenenda ē, dicique est, ut nā sit utlis, opus eē ut multiplicetur in inferioribus. Pr. quia ut nā sit utlis, debet praedicari de pluribus, q° sint plura sm̄ idem nom̄, & rōnem: sed n̄ possunt eē plura sm̄ idem nomen, & rōnem, nisi nā utlis multiplicetur in illis: g° ~~ut~~ ut nā sit utlis, multiplicari debet in inferioribus. Confir. quia si ad utle sufficeret, qd nā eēt in multis, sine sui multiplicatione, eam diuina eēntia eēt utlis, (siquidem ē in multis personis diuinis): sed hoc dici n̄ pt, ut Theologi docent: g° signum ē requiri ad utle multiplicationem nā ad inferioribus.

Ad primum ctā sn̄ia. Dis. n̄ fieri qdem in illa descriptione explicite mentionem multiplicationis nā in inferioribus: fieri tn̄ implicite, nempe in illa particula (in multis), q° cum debeant eē multa sm̄ idem nom̄ et rationem, nec° in se continere debet nām multiplicatam. Ad confir. N. Mai. Ad eius prob. dist. Ans ass° (albedo in eo casu praedicari de multis albis adiectiue tm̄ concedo. n̄ u° de multis albis adiectiue sed, o substantiue

suppositis

sumptis: quod tn requirebatr adhuc ut 1 album? rii illorz lapidum
eet ule quinti praedicabilis.

Notantr quaedam pro superiori doa.

Ut praecedens doa melius intelligatr, notandum e. Multiplicao
infiorum, uel pt ee adiectiua tm; uel substantiua tm. uel adiec-
tiua, & substantiua sul. 1o. datr qn multiplicantr subta; n̄ el
fra: ut si una albedo eet in tribus lapidibus. 2o, qn multipli-
catr fra: n̄ uo subtum; ut si tres albedines eent in uno lapide. 3o,
qn multiplicatr fra, & subtum; ut si tres albedines eent in tri-
bus lapidibus.

Igr. multiplicatio adiectiua tm n̄ sufficit adule; & roe
quia per illam n̄ dicuntr infiora ee plura tm idem noin,
& roim. Multiplicatio aut substantiua tm sufficit ad priora
tria idia (quia p illam, constituuntr ipsorum idium infiora):
n̄ sufficit tn ad duo ulto otia. Roo quia ipsorum infiora, neqz
st ipsa fra multiplicata, neque constituuntr intrinsece per
illam (ut contingit in 3 tribus idibus): sed st ipsa subta ingta-
lis fra recipitr. & io ad duo ulto otia neco e multiplicao adiec-
tiua, & substantiua; i. multiplicatio subiecti & frae. =

Atque ex dcl colliges, ~~qn aliq~~ quid dm sit, qn aliqui

obijciunt

objiciunt: Agens incõi (c'ê ultê) rii cã 1ª, & 2ª, per eandem actionem operantium; siquidem tunc darentur plura agentia; Item (cē cognitum per divinam cognitionem) cē ulte rii multarum rerum quæ per illam cognoscuntur, siquidem tō darentur multa cognita.

Dm. n. d neque (Agens), neque (cē cognitum) in eo casu cē ultra, quia tunc darentur multa agentia & multa cognita, adiective tm. n. ut adiective, & substantive sit; quod tñ requirebatur.

Finis ultimus in Genere

Laus omnipotenti.

Tract.

objiciunt

LIBRARIA DA UNIVERSIDADE

Tractatus de uulib. in spē.

Caput de gnē.

Explicaturus Porph. quid sit genus, proponit tres eius acceptiones. 1ª, qua gñs accipiatur pro multitudine hominum ab uno progenitore descendentium: ut gñs Heraclidarum ab Hercule, aut Lusitanorum a Luso. 2ª, qua accipitur pro natali principio, seu ui, quam aliqui a parentibus trahunt: sicut dicimus Orestem ducere gñs a Tantalo. 3ª acceptio philosophica, et propria huius loci est qua genus significat id, sub quo collocatur spēs: uel id, quod prædicatur de pluribus, spē differentibus in quæstione quid est.

Caput de spē.

Explicaturus Porph. doctrinam de spē, proponit tres eius acceptiones. 1ª est pro forma rerum præstanti, et pulchritudine. 2ª pro eo, quod gñi subiicitur. 3ª pro eo, quod prædicatur de pluribus solo nũo differentibus in quæstione quid est. Deinde asserit in quolibet prædicamento dari gñs summum, spēm infimam, et spēm subalternam; tandem definit indiuiduum esse id, quod de uno solo prædicatur: uel esse id, cuius omnes simul proprietates alteri rei conuenire non possint.

61

[library stamp]

Caput de Dña.

Bipartitum ē hoc caput. In 1ª pᵗᵉ ponuntᵘʳ quinque Dñæ diuisiones: quarum duæ sunt præcipuæ. 1ª ē in dñam cōēᵐ, ppriam, et māxe ppriam. 2ª ē in dñam dīsam gñs, et constituuam spēi. In 2ª pᵗᵉ ponuntᵘʳ aliæ quinque Dñæ defiōes; quarum et duæ præcipuæ hēntᵘʳ. 1ª ita habet. Dña ē quā res a se in alio, aut alio tempore, aut ab alia re differt. 2ª quæ ē ppria huius loci; Dña ē id, quod prædī de pluribus in quæstione quale ē, ecētᵃ.

Caput de proprio.

Proponit in hoc cap. porphʸ quatuor proprij acceptiones. 1ᵘ, quod cōīt soli spēi, n̄ tn̄ toti: ut hōi ēē grammaticū. 2ᵘ. quod cōīt toti, n̄ tn̄ soli. ut homini ēē bipedem. 3ᵘ quod cōīt soli, et toti; n̄ tn̄ semper: ut homini canescere. 4ᵘ quod cōīt soli, toti. et semper; ut hōi ēē risibilem. Atque hoc ultimū appellat porphʸ. uere ppriū; quia ē propriū quarto mō, et reciprocatʳ cum spē.

Caput de accīte.

Proponit in hoc cap. porphʸ. tres accīntis defiōes. 1ª Accīns ē id, quod adest, et abest sine subiti corruptione. 2ª Accīns ē, quod eidem inēē aut n̄ inēē pōt. 3ª accīns ē, quod nec ē gñs, nec spes, nec dña, nec propriū, semper aut inest in subto.

Quaestio prima de gne

Articulus primus.

Examinatur 1a gnis definitio.

Prima gnis defio est haec: gnus est id, sub quo collocatur. de qua quaeri solet, ut sit esentialis, an descriptiua? Rn n ee esentialem, sed descriptiuam. Probatur; quia qn defio traditur per gnus, et per proprietatem definiti, e descriptiua: ~~Rn n ee esentialem, sed descriptiuam~~. sed haec defio traditur per gnus definiti (scilicet per ule in coi, quod subintelligitur in illa parte id) et per proprietatem eiusdem definiti (scilicet per hoc, quod e nare rni gnis); ergo e descriptiua.

Poterit tamen aliquis defendere illam ee esentialem, si eam applicet gni relatiuo. Asseratque illa uerba (sub quo collocatur spes) nde ualere atque (quod tractatur spei) sed idem, atque (quod respicit spem). Et probatur, quia defio, qua unum relatum definitur per rnm ad alium, e esentialis: sed in illa defioe definitur unum relatum (nempe gnus) per rnm ad alium, scilicet ad spem. ergo illa defio e esentialis gni relatiuo.

Explicatur 2a gnis defio.

2a gnis defio ita se habet, gnus e id, quod praedicatur de pluribus spe differentibus in quaestione quid e. In qua defioe ponitur loco gnis illa particula (id quod praedicatur de pluribus (scilicet ule). Duae autem pos-

posteriores ponuntur loco d. Et ideo per primam reiiciunt singularia. per 2.am (scilicet quae de dicentibus) reiiciunt spes. per 3.am (in quo quid est) reiiciunt Dria, proprium, et accidens.

Rogabis (quo) haec gnris defio sit ecnlis. Respondeo negatiue. Et probatur eodem mo, quo paulo ante probauimus primam defioem non esse ecntem quia qui defio tradit per gnus, et per proprietatem definiti; non est ecnlis: sed haec 2.a gnris defio traditur per genus definiti (i. per ule in coi) et per proprietatem eiusdem definiti, nempe per praedicari de dicentibus spe; ergo non est ecnlis, sed descriptiua. Maior est conit recte habent. Minor probatur, quia ita se habet praedicabile de dicentibus spe ad gnus, sicut praedicabile in coi, ad ule in coi: sed praedicabile est proprietas ulis in coi (quemadmodum aptitudo ad prandendum est proprietas aptitudinis ad ecndum): ergo etiam praedicabile (de dicentibus spe) erit proprietas gnris: ergo haec defio traditur per proprietatem definiti.

Quo autem modo predicta defio appellari possit ecnlis, si comparetur cum ipso praedicabili generico, uide hoc apud Cursum a. 2.o

Argumenta contra 2.am gnris defioem.

1.o: omne ule dicitur praedicari per modum totius: sed gnus non praedicatur per modum totius: ergo non est ule. Probatur Minor; quia genus, u.g. animal praedicatur incomplete (quia non dicit de forti totam naturam communem inferiorum, sed partem): ergo praedicatur per modum partis. Respondeo Negando Minorem. Ad cuius probationem dist: Aiis, exerando, gnus, u.g. animal, gnus praedicatur incomplete, non enim praedicatur per modum partis, sed per modum totius. Probatur, quia, gnus dicit unam enim partem de forti; dicit etiam aliam de mali:

Quod satis e, ut dicat̃ p̃dicari per modum totius. Nam ad hoc ut p̃dicaret per modum partis, oportebat ut ita diceret unam tantum p̃tem sui in p̃orisde toti; ut aliam nec de formali, nec de materiali diceret. ut scilicet anima in hac p̃dicatione (hõ e aia).

2º: p̃tã p̃dicatr in quale de suarum: sed gñs e p̃tã suarum sp̃ecierum: q̃ p̃dicat de illis in q̃le, et n̄ in quid. Rñ ad Mai: p̃tem adiacentem p̃dicari in q̃le, n̄ vero p̃tem subsistentem qualis e gñs. vg. animal: hoc n̄ p̃dicat in quid. Illa aũt di hoc to p̃ta subsistens, quia n̄ signicat ~~n~~ nomine ~~hõe~~ connotatiuo, et per modum adiacentis: sed nõie absoluto, ut cernitur in q̃libet nã generica, vg in aiali, quæ sumitur ut totum, rãe suarum sp̃eierum.

3º: gñs n̄ semper p̃dicat de diuersis sp̃e: q̃ falsa e 2ª p̃s diffinitionis. Añs probatur quia qñ intellus ab una tm sp̃e abstrahit aiãl, tale aiãl repñtatur in illo conũe abstractum, atque adeo e gñs: et tm ^non^ p̃õt p̃dicari de diuersis sp̃e siquidem n̄ cognoscitur ut cõe multis sp̃ebus: q̃ ꝛtle: conf̃r: quia intellus agens ex phantasmate unius aialis, producit sp̃em repñtantem aial ut cõe, n̄ repñtatur aiãl in tali sp̃e, ut cõe multis sp̃e distinctis: et tñ tunc e gñs: q̃ gñs n̄ semper p̃dicat de diuersis sp̃e: Rñ. N. añs. ad eius probãtiõe N. Mai, siquidem supponit falsum, asserendo posse intellectum ex una tm nã specifica abstrahere aiãl. Nam ut abstrahat cognoscendo, n̄ p̃õt abstrahere aiãl, quin cognoscat fundamentum abstractionis i: conuenientia multarum sp̃eierum int̃ se: sicut tr n̄ p̃õt abstrahere sp̃em, vg. hominis, quin cognoscat plura illius indiuidua; ad conf̃r. N. Mai. Nam reũ si illa sp̃es repñtat

aiãl.

aial praecisum a diffis ut argumentum supponit, quod non caret difficultate reperitur plane ut coe multis speciebus, et cons. ut genus rii illarum.

4º: per Arist. ingre latent aequivocões. ergo genus non est aliquid univocum: et cons. neque ute. Rx. N. cons. Nam latere ingre aequivocões, idem est, atque genus praedicari de speciebus, quae, roe differentiarum, sunt inaequalis perfectionis in se: quod non tollit quominus ipsum genus sit aliquid univocum.

5º: defio generis non coni generi sumpto pro aptitudine, vel pro relatione: ergo non est admittenda. probatur ans. quia neque aptitudo, neque relatio, quae sunt in aiali, praedicatur de multis differentibus specie, siquidem in se sunt quaedam media: ergo Ette. Rx. defio generis coire generi formaliter sumpto ut quod, seu in actu signato: quia aptitudo et relatio sunt id, mediante quo, ai est in multis, et ad multa refertur; non ut coire illi ut (quod) seu in actu exercito. Nam sic (quod) et in actu exercito, coit enim roe substantiae.

Quaestio 2ª.

Articulus 1º:

Vtrum entia non realia pertinent ad genera, aut species.

Illa differentia non realia, quae non habent esse reale, cuiusmodi sunt entia rationis, negationes, et privationes. Jam nemo negationes, et privationes (ut diximus q. 8. a. 3.) duobus modis posse accipi; uno modo pure

necessariae seu prout sunt a parte rei in subiectis aut positivè, seu prout sunt entia rationis quatenus positis

Dico 1°. Negationes et privationes si sumantur pure negativè non possunt esse genera, aut species. Probatur, quia genera et species (quod proportionaliter intelligendum de differentiis) debent habere aliquam entitatem realem, aut rationis, quae per se contrahatur: sed negationes et privationes negativè aut nullam habent entitatem realem, aut rationis, sed sunt pura nihila: ergo non possunt esse genera, aut species. Probatur Maior, quia ubi datur genus et species datur compositio Metaphysica: sed compositio metaphysica necessario requirit partes habentes aliquam entitatem (alioquin totum, quod componitur erit nihil): ergo genera, aut species requirunt aliquam entitatem realem, aut rationis.

Dico 2°. Entia rationis proprie (et non solum relationes rationis sed et negationes et privationes positivè acceptae) possunt esse genera aut species. Dixi proprie dicta ut excludantur figmenta, ut Chymaera, quae cum non habeant partium interius, nullo modo possunt esse genera aut species. Probatur 2° quia entia rationis habent entitatem aliquam rationis (concipiuntur enim per modum entis positivi): ergo poterit intellectus in illis considerare aliquid per modum rationis communis, et aliquid per modum rationis contrahentis, et consequenter poterit in illis constituere genera et species.

Solvuntur argumenta contraria.

Dices contra primam conclusionem: quae aliqua ita se habent, ut a parte rei conveniant inter se, et distinguantur essentialiter, signum est, quod possint habere genera aut species: sed negationes et privationes negativè acceptae distinguuntur

17

inter se, et conuenit in negatione entis (ut patet in relationibus et nihilo): ergo possunt habere rationem generis aut speciei. Respondeo Maior est uera, si procedat de rebus, quae licet per se rei conueniant, et distinguuntur inter se, ut tamen possunt per se contrahi: non uero si procedat de illis, quae licet a parte rei conueniant, et distinguantur, non possunt tamen per se contrahi; cum nullum habeant esse reale, aut rationis. Et hoc modo se habent negationes negatiue acceptae; ideoque non possunt esse genera aut species. Deinde distinguo Minorem cum proportione.

Secundo negationes possunt esse propria, et accidentia. ergo possunt etiam esse genera aut species. Antecedens patet quia ut constat multa sibi habent negationes proprietates negatiuas. Consequentia uero probatur quia omnia illa requirunt sui multiplicationem: ergo si negationes negatiue acceptae possunt habere multiplicationem sufficientem ad hoc ut sint propria, et accidentia habent etiam ut sint genera aut species. Respondeo concesso Antecedente et negata Consequentia ad eius probationem concesso Antecedente et negata consequentia. Ratio est quia ad hoc ut aliquid sit proprium et accidens, non opus est ut contrahatur, seu multiplicetur per se, et ratione sui, sed sufficit si multiplicetur, et contrahatur ratione alterius. Et ideo quamuis negationes negatiue acceptae nullam habeant entitatem positiuam; possunt esse propria uel accidentia, quia non contrahuntur per se, sed ratione subiectorum, in quibus sunt. At uero ut aliquid sit genus aut species, debet contrahi per se, et ratione sui. Ideoque requirit aliquam entitatem: quam, cum negationes negatiue acceptae non habeant, non possunt esse genera aut species.

Ex dictis colliges primo negationem lapidis, quae est in homine, et in plat. non diuidere per se nihil, si sumatur pure negatiue sed tamen posse dici quod una non sit alia. si autem sumantur prout sunt entia rationis, tunc

i multa

dici põint diře numero, quia quę sunt entia rõis, ergo numeŕ Mat. extra cõi, et diia induant, proindeque propriam distinctionem numericam obtinent. Collige 2° ens rõis in cõi dividi, ñ tãquam gñs, sed tãquam aliquid ãnalogum, in relõem rõis, negationem et priuõem: qi, quia ad relũm, et ab absolutũ ñ datr aliquid uniuocũ: et cõter nec datr gñs: ergo ens rõis ñ põt eẽ gñs ad relõem rõis, negõem et priuõem.

Colliges 3° negõem in cõi, quę ẽ ens rõis dividi tanquam aliquid annalogum in õẽs negationes, quæ negant fõrs determinatas, vg. in ñ hominẽ, et ñ lapidem etc. quæ õẽs sunt spẽs infimæ, siue negent formas genericas, siue specificas, siue individuas. qi quia negationes distinguuntur per formas negatas: sed formæ negatæ, cum quędam sint subæ, quędam accidentia ñ cõuint uniuocæ: ergo neque negationes conveniunt univocè in negationem in communi: sub qua etiam apprehenduntr priuationes, si non differunt specie a negationibus earundem formarũ (ut Cursus docet hoc loco): si autem differunt specie (ut Cursus melius docuit quęstione sexta articulo secundo) sunt dividenda ẽ priuatio tanquam aliquid annalogum in omnes priuationes, quæ negant formas determinatas, ut in surditatem, cæcitatem etc. quæ õẽs priuationes sunt spẽs infimæ, ut de negationibus diximus paulo antẽ.

Articulus secundus.

Vtrum entia realia põint eẽ gña aut spẽs.

Non procedit quaestio de entibus ~~realitas~~ realibus completis, siue sint realites (ut hō aial &c) siue modalites (ut actio, passio, ubi &c) haec n. oia certum ē posse ēē gña et spēs: sd procedit de entibus incompletis, quales sunt mi incompleti ut subsistentia, et unio: pēs Meth.ae ut roale: pēs physicae, ut materia et fa: pēs quasi physicae, ut punctum, instans, et mutatum ēē; ac denique pēs integrantes, ut caput, uel pes animalis. sit

Prima cto. modi incompleti poīnt ēē genera uel species. pr. quia subsistentia humana, v.g. est modus incompletus: et tñ potē ēē spēs ad oēs subsistentias hūnas. ergo &c. pr. Min. quia sicut ex pluribus humanitatibus singularibus abstrahimus hūnitatem in coī quae ē spēs ad illas: ita ex pluribus subsistentijs hūnis possumus abstrahere subsistiām hūnam in coī, quae ēt erit spēs: ergo iam subsistētia hūna erit spēs. confir. quia maiorem entitatē hent mi incompleti, quam entia rōis, ut patet: et eñ entia rōis poīnt ēē gña, uel spēs, ut supra diximus: ergo a fortiori &c.

2.o cto. differentiae metaphysicae non possunt ēē genera, uel spēs. probatur, quia genera et spēs debent contrahi perse et rōe sui: sd drae Meth.ae ñ contrahuntr perse. ergo ñ possunt &c. Min ostenditr, quia illud contrahitur perse, cum perse primario et immediate coniungitr dria contrahens: sd dria contrahens, v.g. rectitas non coniungitur perse primario rationali sd homini, in quo ipsum rationale includitr: ergo ipse homo ē, qui contrahitr perse: roale autē ñ perse et rōe sui, sd rōe ipsius hōis. confir. quia id quod

ē

ē, per se tale, n̄ indiget alio, quo fiat tale (alioquin dabit processus in infinitum): sed dria metha. sunt formæ, ergo metha. ergo n̄ indigent alijs g̃ris, seu drijs methis. qq. in o͞e g̃re metha. constituantur, alioquin dabitur processus in infinitum in his drijs.

3ᵒ Clo. p̃es physicæ (ut mā et fōrā) possunt ēē g̃ra uel sp̄es. quod per dmo, de p̃tibus quasi physicis. Prī ē pars clōis, quia nulla apparet repugnantia, quare mā in cōi n̄ sit g̃us ad mām cœlestem, et sublunarem: itā aūt ad uarias sp̄es fōrarum: ergo n̄ ē negandum p̃es physicas posse ēē g̃ra uel sp̄es. Prī aūs, quia si daretur aliqua repugnantia, ēēt quia oēs mæ n̄ conueniunt uniuocē in mā in cōi, neque oēs fōræ in fōrā in cōi: sed nulla apparet ro̅ anilogiæ: ergo possunt conuenire uniuocē. Deinde 2ª pars clōis de p̃tibus quasi physicis, eodem modo ostenditur: quia nulla datur repugnantia in eo, quod indiuisibile in cōi (non) sit g̃us ad punctum, instans, et mutatum ēē: Deinde, quare, instans, et mutatum ēē, n̄ sint g̃ra ad instantia, et mutata corporalia, et spiritualia: ergo p̃es quasi physicæ possunt ēē g̃ra aut sp̄es.

Quarta Clo. pars integrans aīalis, proprie loquendo, n̄ pōt ēē g̃us, uel sp̄es. potest tn̄ sic accipi impropriè: quatenus componitur ex mā et fōrā, exclusis accidentibus. Prī 1ª pars, quia ~~nulla datur repugnantia~~ nullum compositum peraccidens, pōt ēē g̃us uel sp̄es: sed pars integrans aīalis (u.g., caput, pes, etc.) ē compositum peraccidens ex sub[stantia], et accidentibus, nempe ex quantitate, figura etc.: ergo n̄ pōt ēē g̃us uel sp̄es. Prī 2ª pars, quia nulla datur repugnantia in eo, quod pars integrans in cōi aīalis (quæ con-

ponitur

componitur ex mia, et fia, sit pus, non quidem ad caput, et pedes
(haec non includem aiali; ergo in hoie sunt eiusdem spei inter se)
sed ad totum integrantem hois, et ad pem integrantem equi.
Deinde pars integrans hois est spes ad caput, ad pedes, et ad
reliquas partes hominis, quae oes sunt eiusdem spei, quod pro-
portionate dicendum est de spe integrante equi ad oes illius pes
integrantes: quod non est negandum pem integrantem aialis, si ac-
cipiatur impropie, ee gnis, aut spem.

Quaestio prima de spe.

Articulus. 1us.

Explicatur defio spei subiicilis.

Qualibet spes nostri sumpta, tam infima, quam subalterna
(ex hio, et aial) pot dupliciter accipi. uno mo, quae est apta sub-
iici suo gri. Alio, quae est apta est in multis numero differentibus. Et primo mo,
vocatur spes subiicilis. 2o aut vocatur spes praedicabilis. Igitur spes
prout est subiicilis, ita definitur. Spes est id, quod gri est sub gre col-
locatur. In qua defione per partem (id) intelligitur partem, quod est
gnis adquirens spei subiicilis. Deinde illa particula (sub
gre collocatur) idem valet, atque (quod aptum est sub gre collocari). Et per il-
lam reiiciuntur reliqua quattuor entia, quia quia talia non collocan-
tur sub gre: per particulam proxime (reiiciuntur indua, quia

non

n. proxime, sd remote subiicie collocant.

Rogabis unde predicta desio sit eenlis. Rx affirmative. Fundamentum mentid est, quia ille formalis consistit in aptitudine, quod scilicet dm e de parte: g. ois desio adis, aut particularis, que tradita fuerit per aptitudinem ad suum actum, erit eenlis: atqui spes subiicibilis e unius parte: g. siquidem hoc desinitur per aptitudinem ad suum actum, nempe ut subiiciatur gri in eendo, talis desio erit eenlis.

Poterit ni aliquis defendere predictam desiom ee descriptivam, si asserat illam n. tradi per aptitudinem ut subiiciatur gri in eendo, sd in predicando; atque tunc idem valebit, ac si diceretur: spes e parte, quod aptum e subiici proxime gri in predicando. Quia desio, cum tradatur per genus et per proprietatem desiniti i. per partem in eoi et per aptitudinem ut subiiciatur gri proxime in predicando, n. erit eenlis, sd descriptiva.

Argta contra desioem spei
subiicibilis.

I. : bona desio dicitur tradi per aliquid, quod sit notius desinito: sd haec desio spei subiicibilis tradi per gus, quod n. e notius desinito, seu ipsa spe: g. n. recte haec. Pr. Min; quia unum relativum n. e notius alio: sd gus e relativum ad speciem: g. n. e notius illa. Rx: Dist. Min, asserendo gus n. ee notius desinito, seu spe, si n. supponatur iam desinitum, aut aliquo mo explicatum. Et aut notius illo, si supponatur prius desinitum: ut hoc loco supponebatur, siquidem Porphyrius illud in 1° cap. desinivit, antequam desiniret speciem in hoc 2°. Rx 2° et melius. N. Mai; neque n. opus e ut semper desio tradatur per

aliquid